

தொல்காப்பியம் - பாலவியாகரணம் எச்சவியல் ஒப்பீடு

த. சத்தியராஜ்,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

இந்திய மொழிகள் பள்ளி மற்றும் ஒப்பிலக்கியப் பள்ளி,

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,

தஞ்சாவூர்,

தமிழ்நாடு, இந்தியா

9600370671

neyakkoo27@gmail.com

1. திராவிடமொழிக் குடும்பத்தில் தொன்மையானது தமிழ். தமிழை விடத் தெலுங்கு மொழிப் பேசுவோரின் எண்ணிக்கை அதிகம். தமிழ் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. இம்மொழிக்குரிய இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியமும் அத்தன்மை பெற்று விளங்குகிறது. தெலுங்குமொழி சமசுக்கிருத, பிராக்கிருத மொழிகளைச் சார்ந்தது. தெலுங்கின் முதல் இலக்கண நூல் ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி (நன்னயப்பட்டு, கி.பி.11). இந்நூலின் பெரும்பகுதி சமசுக்கிருத மரபைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டுள்ளது. அதன்பின், பன்னூறாண்டுகள் கழித்து மாணவர்களுக்காக தெலுங்கில் பாலவியாகரணம் (சின்னயசூரி, 1858) இயற்றப்பட்டது. தொல்காப்பியத்திலும் பாலவியாகரணத்திலும் எச்சவியல் இடம்பெற்றுள்ளது. அவ்வியல்களின் கருத்தியல்களை ஒப்பீடு செய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

2. தொல்காப்பியம் - பாலவியாகரணம் பொதுவியல்பு

தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற அதிகாரப்பகுப்பினை உடையது. பாலவியாகரணம் அதிகாரப் பகுப்பு முறையைக் கையாளவில்லை. ஆனால் எழுத்து, சொல் ஆகிய கருத்தியல்களை விரிவாகவும்; யாப்பியல் கூறுகளில் சிலவற்றை கோடிட்டும் காண்பித்துச் செல்கிறது. தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் ஒன்பது இயல்களை உடையது. பாலவியாகரணம் பத்து இயல்களை' உடையது.

இந்நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள எச்சவியல், பிரகீணக பரிச்சேதம் ஆகிய இரு இயல்களின் கருத்தியல்கள் ஒப்பிடத்தக்கனவாக அமைகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் உள்ள எச்சவியல் எனும் இயல் குறித்து இருவேறு கருத்தியல்கள் உரையார்களிடையே உள்ளன. அவை: 1. பத்துவகை எச்சம் பற்றிக்கூற எழுந்தது, 2. முன்பு அமைந்த எட்டு இயல்களில் கூறப்பெறாதவற்றைக் கூற எழுந்தது என்பனவாகும். இவ்விரு கருத்தியல்களுள் பின்னைய கருத்தியலே பொருத்தமுடைத் தென்பர் வெள்ளைவாரணரும்² சிவலிங்கனாரும்³. பாலவியாகரணத்தில் உள்ள பிரகீணக பரிச்சேதம் எனும் இயல் முன்னியல்களில் விளக்கப்பெறாது விடுபட்ட செய்திகளைக் கூறுவதற்காக வைக்கப்பட்டதென்பார் சி. சாவித்ரி⁴.

தமிழில் தோன்றிய இலக்கண நூல்களில் சிலவே தொல்காப்பியம் போன்று எச்சவியல் மரபைப் பின்பற்றியுள்ளன. அவை: 1. நேமிநாதம் (குணவீரபண்டிதர், கி.பி.12), 2. சுவாமிநாதம் (சாமி கவிராயர், கி.பி.19). இவற்றுள், தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி சொல்லிலக்கணத்தை நேமிநாதம் ஒன்பதாகவும்⁵, சுவாமிநாதம் மூன்றாகவும்⁶ பகுத்து விளக்கியுள்ளன. இவை தவிர்த்த பிற இலக்கண நூல்கள் எச்சவியல் எனும் இயல் பகுப்பை அளிக்கவில்லை.

தெலுங்கில் பாலவியாகரணத்தை அடியொற்றி வியாவஹாரக பாஷா வியாகரணமும் (கி.பி.பிரௌன்,1958), பால பிரௌட வியாகரணமும் (பாஸ்கரராவ்,1969), எச்சவியல் (பிரகீணக பரிச்சேதம்) எனும் இயல் பகுப்பை அளித்துள்ளன.

3. எச்சவியல் கருத்தியல்கள் : ஒப்பீடு

தொல்காப்பியம் பாலவியாகரணம் ஆயிரு நூல்களிலும் எச்சவியல் அமையப் பெற்றுள்ள பாங்கை.

1. மூலநூல் ஒற்றுமை / வேற்றுமை
2. உரையாசிரியர் ஒற்றுமை / வேற்றுமை

என்னும் இரண்டு வகைகளில் ஒப்பிட்டு விளக்க இயலும்.

3.1. மூலநூல் ஒற்றுமை / வேற்றுமை

தொல்காப்பியம் பாலவியாகரணம் ஆயிரு நூல்களின் எச்சவியலுள் அமைந்துள்ள கருத்தியல்களை ஆறு வகையாகப் பாகுபடுத்தி விளக்கலாம். அவை: 1. எழுத்தியல், 2. சொல்லியல், 3. யாப்பியல் வகை 4. பாடுபொருள், 5. கலைச்சொற் பயன்பாடு, 6. நூற்பாவின் பின் எடுத்துக்காட்டு தருதல் என்பனவாகும்.

3.1.1. எழுத்தியல்

எழுத்தியல் தொல்காப்பியத்திலும் பாலவியாகரணத்திலும் காணலாகின்றது. குறிப்பாக, தொல்காப்பியத்தில் இக்கருத்தியல் மறைமுகமாக இழையோடுவதைக் காணலாம். அக்கருத்தியலாவது,

“அந்நாற் சொல்லும் தொடுக்கங் காலை

வலிக்கும்வழி வலித்தலும் மெலிக்கும்வழி மெலித்தலும்

விரிக்கும்வழி விரித்தலும் தொகுக்கும்வழி தொகுத்தலும்

நீட்டும்வழி நீட்டலும் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலும்

நாட்டல் வலிய என்மனார் புலவர்”

(தொல்.சொல்.எச்.7)

என்பதாகும். இந்நூற்பாவில் வலித்தல், மெலித்தல், விரித்தல், தொகுத்தல், நீட்டல், குறுக்கல் ஆகியன எழுத்தின் திரிபை (விகாரத்தை)க் குறிப்பனவாகும். எனவே, இதனை எழுத்தியல் கருத்தியலாகக் கொள்வதில் தவறில்லை என்பதை,

“தொல்காப்பியர் எச்சவியலில் கூறிய (7) வலித்தல் (மெல்லினம் வல்லினமாக

வருவது), மெலித்தல் (வல்லினம் மெல்லினமாக வருவது) விரித்தல் (கூடுதல்

எழுத்து வருவது) தொகுத்தல் (எழுத்து குறைந்து வருவது), நீட்டல் (குற்றெழுத்து

நெட்டெழுத்தாக வருவது), குறுக்கல் (நெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தாக வருவது)

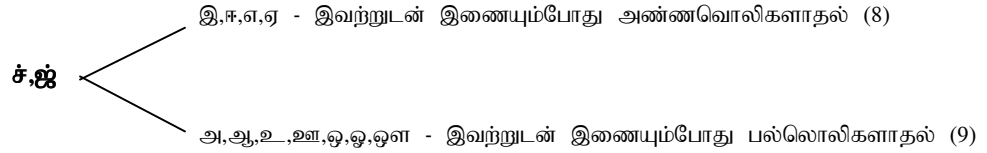
ஆகிய ஆறு வகையும் விகாரங்கள் ஆகும்”

(சண்முகம் 2012:92)

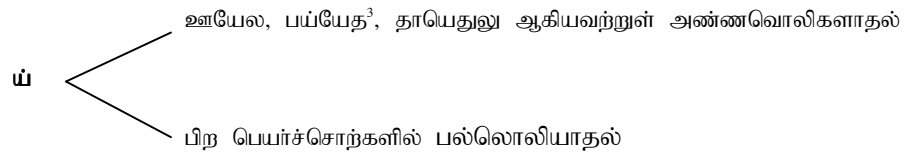
என்னும் கருத்து மெய்ப்பித்துக் காட்டுகிறது. இதன் வாயில் தொல்காப்பியர் சொல்லுக்கு மட்டுமின்றி எழுத்துக்கும் எஞ்சின செய்திகளைத் தந்துள்ளார் எனலாம்.

பாலவியாகரணத்தில் எழுத்தியல் சிந்தனை இரு நிலைகளில் (பிறப்பு, புணர்ச்சி) விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விரண்டில் பிறப்புக் குறித்தன சஞ்ஞா பரிச்சேதத்திலும் பிரகீர்ணக பரிச்சேதத்திலும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. சஞ்ஞா பரிச்சேதத்தில் ச்,ஜ் ஆகிய எழுத்துக்கள் எவ்வெவ் உயிர்களுடன் இணையும் போது பல்லொலிகளாகவும் அண்ணவொலிகளாகவும் பிறக்கின்றன என நான்கு உரைநூற்பாக்களில் (7-10) பேசப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பிரகீர்ணக பரிச்சேதத்தில் 'ஊயேல, பய்யேத³, தாயெதுலு' ஆகிய சொற்கள் தவிர பிற பெயர்ச் சொற்களில் 'ய்'வுக்கு அண்ணவொலி இல்லை(3) என மெய்யெழுத்துக்குப் பிறப்பிடம் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, ஈண்டு யகரமெய் பெற்றுள்ள அச்சொற்களுக்கு அண்ணவொலி உண்டென்பது அறிவுறுத்தப் பெற்றிற்று. இவற்றினைக் குறிக்கும் வரைகோடு வருமாறு:

சஞ்ஞா பரிச்சேதம்

பிரகீர்ணகபரிச்சேதம்

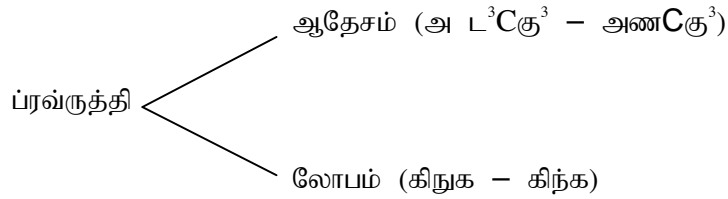

இவ்விரு இடங்களில் ஊன்றிக் கவனித்தால் மூன்று உண்மைகள் புலப்படும். அவை:

1. தெலுங்கு மொழியில் உள்ள எழுத்துக்களுக்கு (உயிர், மெய்) ஒரு நிலைத்த பிறப்பிடம் கூறப்படாமை,
2. சஞ்ஞா பரிச்சேதத்தில் உயிர் மெய்யுக்கும், பிரகீர்ணக பரிச்சேதத்தில் மெய்யுக்கும் பிறப்பிடம் கூறியமை,
3. பெயர்ச் சொற்களுக்கு இடையில்

மெய்யெழுத்தின் (ய்) ஒலிப்பு முறை மாறுபடுவது என்பனவாகும். இம்மாறுபட்ட தன்மைகள் தொல்காப்பியத்தில் இல்லை.

அடுத்து, புணர்ச்சி குறித்தன எழுத்து, சொல் ஆயிரு நிலைகளில் மட்டும் பேசப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள், எழுத்துப் புணர்ப்பு நான்கு நிலைகளில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. அவை: 1. இரு,இலு – ர, லவுக்கு ஒப்பானவை, 2. உத்தமம்⁷, 3. லோபம்⁸, 4. அப்ரவ்ருத்தி⁹ என்பனவாகும். இனி, சொல்நிலைப் புணர்ப்பு இரண்டு நிலைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவை 1. பஹுளம்¹⁰ 2. நெடில் குறிலாதலும் குறில் நெடிலாதலும் என்பன. இவற்றுள், பஹுளம் நான்காகும். அவை: 1. ப்ரவ்ருத்தி¹¹, 2. அப்ரவ்ருத்தி, 3. விபாஷ¹² 4. அந்யகார்ய ப்ரவ்ருத்தி¹³ என்பனவாகும். இவைகளுள், இலக்கண விதிக்கு உட்பட்டு நடக்கும் 'ப்ரவ்ருத்தி' புணர்ச்சி மட்டும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அப்புணர்ச்சி திரிதல் (ஆதேசம்), கெடுதல் (லோபம்) ஆயிரு நிலைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்விளக்கம் குறித்த வரைகோடு வருமாறு:

இப்புணர்ச்சியில் பெரும்பகுதி வாய்பாட்டுச் சொற்களின் (Group of Words) புணர்ப்புகளாகவே அமைந்துள்ளது. வாய்பாட்டுச் சொல் என்பது ஒரே இலக்கண இயல்புடைய சொற்களைக் குறிக்க ஒரு குறியீட்டுச் சொல் பயன்படுத்தப்படுவதாகும் என கோதாண்டராமன் (1965:107) குறிப்பார். இத்தன்மை இரு மொழி நூல்களிலும் காணலாகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழில், செய், செய போல்வனவும்; தெலுங்கில், ஆரமர, ஓயார, அட³மட, ருத், விக், மித்ரா போல்வனவும் வாய்பாட்டுச் சொற்களாக அமைகின்றன. நெடில் குறிலாதலும் குறில் நெடிலாதலும் எனும் கருத்தியலை விளக்க சொற்களும் வாய்பாட்டுச் சொற்களும் பங்கு கொண்டுள்ளன. இத்தன்மையில்

சொற்களின் முதல், இடை எழுத்துகள் நெடிலாயிருந்து குறிலாதலும் (4,6.12); குறிலாயிருந்து நெடிலாதலும் (11) உண்டென்பதை,

1. நெடில் - குறிலாதல்¹⁴
- முதலெழுத்து (ஓயாரமு - ஓயாரமு)
 - இடையெழுத்து (ஆராடமு - ஆராடமு)
2. குறில் - நெடிலாதல் - இடையெழுத்து (ஏதமு - ஏதாமு)

என்றாயிரு சான்றுகள் சுட்டிக்காட்டும் எனலாம்.

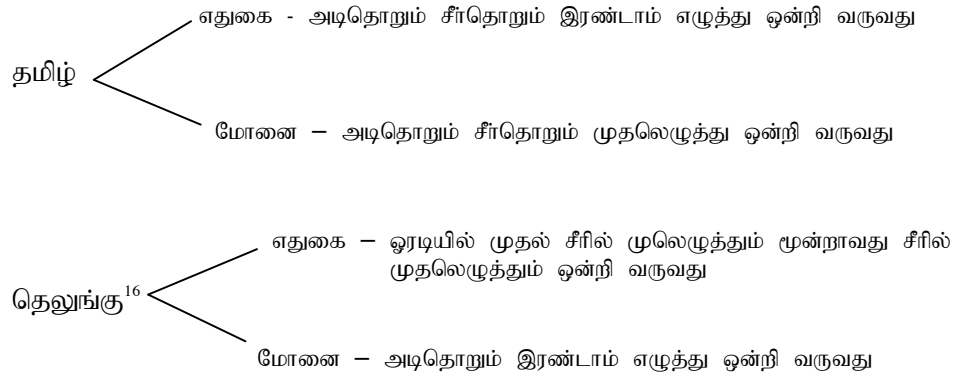
3.1.2. சொல்லியல்

சொல்லியல் என்பது பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகியவற்றின் பொதுச்சொல் ஆகும். இது குறித்த சிந்தனையும், இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் குறித்த சிந்தனையும் தொல்காப்பியத்தில் உண்டு. இதனை அறுபத்தியேழு நூற்பாக்களில் தருகிறார் தொல்காப்பியர். இச்சிந்தனைகளை எட்டுநிலைகளாகப் பகுக்கலாம் என்பார் சிவலிங்கனார்¹⁵. பாலவியாகரணத்தில் இதுபோன்ற விளக்கமுறை இல்லை. இருப்பினும், சொற்கள் (தனி), வாய்பாட்டுச் சொற்கள் ஆகியவற்றின் புணர்ப்புநிலை மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது. எனவே, சொல்லியல் சிந்தனை பாலவியாகரணத்தில் இல்லை என்பது புலப்படுகிறது.

3.1.3. யாப்பியல் வகை

யாப்பியல் கூறுகளுள் தொடை என்பதும் உண்டு. அத்தொடையின் வகைகளுள் ஒன்றாக எதுகையும் மோனையும் உள்ளன. இவை தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் இல்லை; பொருளதிகாரத்தில் உண்டு. இவ் எதுகையும் மோனையும் பொருளதிகாரத்தில் செய்யுளிலக்கண வகைகளில் ஒன்றாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பின்பு யாப்பியலின் கூறுகளாக விரிவுப்படுத்தினர் இலக்கணவாதிகள். அவ் எதுகை (வளி/யதி), மோனை

(ப்ராஸ) ஆகிய இரு கூறுகளின் விளக்கமும் பயன்பாடும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அவை எவ்வகைக்கும் அடங்கி வருமென்ற விளக்கம் தரப்படவில்லை. இதனைத் தெலுங்கிலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களும் மொழியியலாளர்களும் மொழிபெயர்ப்பாளர்களும் யாப்பியல் கூறுகளாகவே கருதி வருகின்றனர். பாலவியாகரணத்திற்கு முன் எழுதப்பட்ட அப்பகவீயத்தில் யாப்பியல் கூறாகவே விளக்கப்பட்டுள்ளதென்பார் வேங்கடராஜலு ரெட்டியார் (1960:64). எதுகையும் மோனையும் தமிழிலும் தெலுங்கிலும் வெவ்வேறு பொருண்மை உடைத்தனவென கீழ்வரும் வரைகோடு சுட்டிக்காட்டும்.

3.1.4. பாடுபொருள்

திட்டுதல், சமூகம், துதித்தல் என்பன தெலுங்கு இலக்கிய மரபின் பாடுபொருள்கள். இவை 'தண்டக யாப்பு' என்பதின் பாடுபொருள்களாகும். இவ்வடிவம் கொண்ட பாடல்கள் பெரும்பான்மை காப்பியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இக்காப்பியங்களுள், 'இராவண தம்மீயமு' (பிண்டிபுரோடு இலக்குமணகவி, 1840) எனும் நூல் திட்டுவதற்காகப் பாடப்பட்டதாகுமென்பதை,

“பிண்டிபுரோடு லக்மணகவி (1772-1840) தன்னிடமிருந்து, குய்யேரு கிராமத்தைக் குத்தகைக்கு எடுத்த தம்ம நாயுடு என்பவன் நிலத்தைப் பிடுங்கியதால் அவனைத் திட்டுவதற்காக 'இராவண தம்மீயமு' என்ற இரட்டைப் பொருளுடைக் காப்பியத்தை இயற்றியுள்ளார்”

எனும் கிரிபிரகாசின் (1987:43) கருத்தியல்வழி அறியலாம். இக்குறிப்பின்படி இராவண தம்மீயமு சின்னய சூரியின் இலக்கண நூலிற்கு (பாலவியாகரணம்) முந்தியது என்பதில் ஐயமில்லை. இக்காப்பியத்தின் பாடுபொருளுக்கே அவர் விதி வகுக்க முனைந்திருக்கலாம் என்பது சிந்தனைக்குரியதாக அமைகிறது. இப்பாடுபொருளாகிய திட்டுதல் என்பது தெலுங்கில் நிந்தயம் ஆகும். இதனையே சின்னய சூரி, நிந்தயக் கூறில் உள்ள சொற்கள் அடுக்குத் தொடராய் வரும்போது முதலெழுத்துக் குறிலாயிருப்பின் கி³ ஆகவும், நெடிலாயிருப்பின் கீ³ ஆகவும் வரும் (23) எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதற்கு,

$$1. \text{கும்ப}^4\text{கர்ணு}C\text{டு}^3 - \text{கி}^3\text{ம்ப}^4\text{கர்ணு}C\text{டு}^3$$

$$2. \text{ராவணு}C\text{டு}^3 - \text{கீ}^3\text{வணு}C\text{டு}^3$$

என்றாயிரு எடுத்துக்காட்டுகளை முன்வைக்கின்றார். இவ்வெடுத்துக் காட்டினைப் பார்க்கும்போது ஐயம் ஏற்படும். அவ்ஐயத்தினைப் போக்குவதற்கு உரையின் விளக்கம் துணைபுரியும் என்பதை,

$$1. \text{கும்ப}^4\text{கர்ணு}C\text{டு}^3 + \text{கும்பகர்ணு}C\text{டு}^3 - \text{கி}^3\text{ம்ப}^4\text{கர்ணு}C\text{டு}^3 \text{ கி}^3\text{ம்ப}^4\text{கர்ணு}C\text{டு}^3$$

$$2. \text{ராவணு}C\text{டு}^3 + \text{ராவணு}C\text{டு}^3 - \text{ராவணு}C\text{டு}^3 \text{ கீ}^3\text{வணு}C\text{டு}^3$$

என்றாயிரு காட்டுகள் (வந்தராம் ராம் கிருஷ்ணராவ், 1970:405) மெய்ப்பித்துக் காட்டுகின்ற தென்பது புலனாகின்றது. இதுபோன்று பாடுபொருள் பற்றிப்பேசும் தன்மை தொல்காப்பியத்தில் இல்லை.

3.1.5. கலைச்சொற் பயன்பாடு

இரு நூற்களின் எச்சவியல் பகுதிகளில் கலைச்சொற் பயன்பாடு காணலாகின்றன. இப்பயன்பாடு தொல்காப்பியத்தில் தனித்தமிழிலும் பாலவியாகரணத்தில் சமசுக்கிருதம், தெலுங்கு ஆயிரு மொழிகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் எழுபத்தியெட்டுக்கும் மேற்பட்ட கலைச்சொற்களும் (சான்று: இயற்சொல், திரிசொல்,

திசைச்சொல், வடசொல் போல்வன) பாலவியாகரணத்தில் முப்பத்தொன்றிற்கும் மேற்பட்ட கலைச்சொற்களும் காணலாகின்றன. அக்கலைச்சொற்களுள், தெலுங்கு மொழிக் கலைச்சொல் (ஹல்லு-மெய்) ஒன்றும்; சமசுக்கிருத மொழிக் கலைச்சொற்கள் முப்பதுக்கு மேற்பட்டும் (சான்று: ப்ரகீணக பரிச்சே²த³மு - எச்சவியல், விஸே²ஷனமு-பண்புப்பெயர், வளி - எதுகை, ப்ராஸ-மோனை, பதா³ந்தமு-மொழியிறுதி, ஆத்³யகூரமுலகு-முதலெழுத்து போல்வன) காணப்படுகின்றன. இவ்விலக்கணம் மாணவர்களுக்காகத் தெலுங்கில் எழுத முற்பட்டாலும் சமசுக்கிருதத் தாக்கம் மிகுதியாகவே காணப்படுகிறது. இத்தாக்கம் மிகுதியென்பதை,

ஆச்சி²க பத³ம்பு³லந்து³ உத்தமம் ப³லகு³ இரு இலு³ டு³ல

முந்தறி ஏத்வம்³பு³நகு³ ஹ்ரஸ்வம்³பு³ விபா⁴ஷ நகு³(பா.வி.பிர.2)

என்னும் உரை நூற்பா சுட்டி நிற்கிறது. இவ்வரை நூற்பாவில் சமசுக்கிருதச் சொற்களின் பின் ஒட்டுக்களாக, பு³லந்து³(இல்),பு³லகு³(ஆன) ல(கள்), நகு³(கு) ஆகியனவும்; இணைப்பிடைச் சொல்லாக முந்தறி (முன்னால்) என்பதுவும் தெலுங்குச் சொற்களாக உள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கன. இந்நூற்பாவில் அமைந்துள்ளமைப் போன்றே பிறவும். இத்தன்மை தெலுங்கு இலக்கணங்கள் அனைத்திலும் உள்ளதா என்பது அடிப்படை வினா. ஆனால் அவ்வாறில்லை. பொதுவாகத் தெலுங்கு இலக்கணங்களில் மூன்று நிலைப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று: முழுக்க முழுக்க சமசுக்கிருதத்தில் எழுதப்படுவது(ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி). இரண்டு: சமசுக்கிருதமும் தெலுங்கும் கலந்து எழுதப்படுவது(பாலவியாகராணம்). மூன்று: தெலுங்கில் மட்டும் எழுதப்படுவது.

3.1.6. நூற்பாவின் பின் எடுத்துக்காட்டு தருதல்

தொல்காப்பியர் நூற்பா மட்டும் அமைத்துச் சென்றுள்ளார். அவரின் கருத்துக்கு உரை எழுதவந்தவர்களே அதற்கான எடுத்துக்காட்டுகளைத் தருகின்றனர். ஆனால்,

சின்னயசூரி அதிலிருந்து சிறிது மாறுபட்டு தான் கூறிய கருத்துக்குரிய சான்றினயையும் தந்து செல்கிறார். இம்முறை பிற்காலத் திராவிட மரபிலக்கண நூல்களில் காணாகும் பொது விளக்கமுறை. இது திராவிட மரபிலக்கணங்களுக்கு உரித்தான பண்பு மட்டும் இல்லை; இந்திய மரபிலக்கணங்களுக்கும் பொருந்தும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில் பாலிமொழி அறிஞரான தீபங்கதேரர் காலத்திலேயே இலக்கண நூல் எழுதியவரே உரையும் எழுதக்கூடிய போக்கும் தோன்றிற்று என இராசாராம் சுட்டுவது நோக்கத்தக்கது (2010:213). இத்தன்மை பின் வருகின்ற உரையர்கள் பல்வேறு சான்றுகளை தருவதைத் தடுக்கும் சிறு முயற்சி எனலாம்.

3.2. உரையாசிரியர் ஒற்றுமை/வேற்றுமை

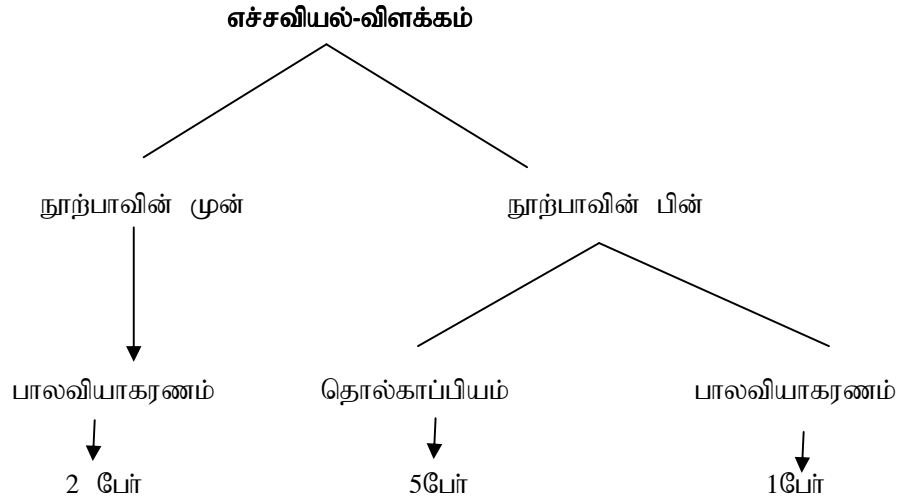
மூல நூல்களுக்கு விளக்கம் தருமாறு அமைவது உரைநூலாகும். அவ்வுரை நூல்கள் அவ்விரு மொழி நூல்களிலும் காணலாகின்றன. இவ்விரு மொழிகளில் அமைந்த உரைநூல்கள் தலைப்பிடுதலிலே வேறுபட்டு நிற்கின்றன. தொல்காப்பியத்திற்கு எழுந்த உரை நூல்கள் 'தொல்காப்பியம்' எனும் பெயரிலும்; பாலவியாகரணத்திற்கு எழுந்த உரை நூல்கள் 'பாலவியாகரணமு' என்பதை முன்னிறுத்தி பின்பு அல்லது அடைப்புக் குறிக்குள் மற்றொரு பெயரைத் தருகின்றன. அவற்றுள் சில வருமாறு: பாலவியாகரண குப்தாந்த பிரகாசிகா, சாரங்க சர்வஸ்வ பேடிக, லகுடிக ஸஹீதமு, பாலவியாகரண தோத்யோதம். இனி, இவ்வுரை நூல்களை,

1. உரையர் (உரையாசிரியர்கள்)
2. சேனாவரையும் வந்தாராம் ராம்கிருஷ்ணராவும்

என்றாயிரு வகைகளில் விளக்கப் பெறுகின்றன.

3.2.1. உரையர்

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்குப் பழைய உரையர் ஐவர்¹⁷. பாலவியாகரணத்திற்குப் பழைய உரையர் ஒன்பதின்மர்¹⁸. தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையரும் பாலவியாகரண உரையரும் எச்சவியல் வைத்ததன் நோக்கத்தை விளக்கும் போக்கில் வேறுபட்டே நிற்கின்றனர். அவ்வேறுபாடாவது, நூற்பாவின் முன் விளக்கம் அளித்தல், நூற்பாவின் பின் விளக்கம் அளித்தல் என்பனவாகும். இவ்விரு முறையைத் தெலுங்கு உரையர் பின்பற்றியுள்ளனர். தமிழ் உரையர் நூற்பாவின் பின் விளக்கம் தருவதையே மரபாகக் கொண்டுள்ளனர் எனலாம். இதனைக்கீழ் வரும் வரைகோடு வழிச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

பாலவியாகரண பழைய உரையர் ஒன்பதின்மருள் ஐவர் உரை தராவாகக் கிடைக்கப்பெற்றது. இவ் ஐவருள் புளுசு வேங்கட ரமணய்யகாரி, பொட்டுப்பள்ளி, தூசி இராமமூர்த்தி சாஸ்திரி, ஆகிய மூவர் இயல்களுக்கான விளக்கத்தை முன்வைத்துள்ளனர். வந்தாராம் ராம்கிருஷ்ணராவ் என்பார் அவ்விளக்கத்தை முன்வைக்கவில்லை. வஜ்ஜல சின சீதாராமாச்சாரியர் என்பார் இயல் பிரிப்பிலே வேறுபடுகின்றார். அவ்வேறுபாடு யாதெனில் தெலுங்கு, சமசுக்கிருத, இலக்கணக் கூறுகளைத் தனித்தனி இயல்களாக அமைத்து விளக்கியமையாகும்¹⁹.

3.2.2. சேனாவரையரும் வந்தாராம் ராம்கிருஷ்ணராவும்

தொல்காப்பியம், பாலவியாகரணம் ஆயிரு நூல்களின் உரையர்களுள் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையரும் (கி.பி.13நூ.), பாலவியாகரணத்திற்கு வந்தாராம் ராம்கிருஷ்ணராவும் (கி.பி.19நூ.) எழுதிய உரைகளே சிறப்பானவை எனக் கருதப்படுகின்றன. அவ்விருவரின் உரைப்போக்கின் வேறுபாடுகளை மூன்று வகைகளில் விளக்கலாம். அவை,

1. எச்சவியல் வைத்ததன் நோக்கத்தை விளக்கும்போக்கு.
2. ஒவ்வொரு நூற்பாவும் ஈண்டு வைக்கப்பட்டதேன் என விளக்கம் போக்கு.
3. எடுத்துக்காட்டுகளை விளக்கும் போக்கு.

என்பனவாகும்.

3.2.2.1. எச்சவியல் வைத்ததன் நோக்கத்தை விளக்கும் போக்கு

மூலநூலாசிரியர் எஞ்சிய செய்திகளை இறுதியில் வைத்தமையும்; அதற்கு எச்சவியல்/பிரகீர்ணகம் எனப் பெயர் வைத்தமையையும் சுட்டி விளக்குகின்ற போக்கு சேனாவரையரிடத்துக் காணலாகின்றது²⁰. ஆனால் வந்தாராம் ராம்கிருஷ்ணராவ் இது குறித்துக் கருதவில்லை. அவர் முன்னுரையாகத் தர எண்ணத்தில் வைக்காததன் நோக்கம் முன்னைய உரையர் தந்துவிட்டமை என்பதாக அமைந்திருக்கலாம்.

3.2.2.2. ஒவ்வொரு நூற்பாவும் ஈண்டு வைக்கப்பட்டதேன் என விளக்கும்போக்கு

மேற்குறிப்பிட்டமை போன்றே இயல்மட்டுமின்றி அதில் அமைந்திருக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு நூற்பாவும் எச்சவியலில் வைத்ததின் நோக்கத்தை விளக்கும்முறை சேனாவரையரிடத்துக் காணலாகின்றது. அத்தன்மை, நேரிடையாக ஏழு

(39,40,46,55,63,65,66) இடங்களிலும், குறிப்புடன் பிற இடங்களிலும் காணலாகின்றது. அவற்றுள் நேரிடையாக விளக்கிச் செல்லும் போக்கிற்குச் சான்றாக, 'முன்னிலை சுட்டிய யொருமைக் கிளவி'(66) எனத் தொடங்கும் நூற்பா விளக்கத்தைச் சுட்டலாம். இவ்விளக்கத்தில் தொல்காப்பியர் ஏன் இக்கருத்தியலை கிளவியாக்க 23ஆவது நூற்பாவில் சுட்டாமல் ஈண்டுச் சுட்டுகின்றார் என வினா எழுப்பி விடையும் காண்கின்றார். அவ்விடையாவது,

'பான்மயக் குற்ற வையக்கிளவி' (சொல்-23) என்பதனாற் கூறிய ஒருமை பன்மை மயக்கம் வழுவமைதியாயினும் இலக்கணத்தோ டொத்துப் பயின்று வரும். ஒருமை சுட்டிய பெயர் நிலைக் கிளவி பன்மைக் காதலும், முன்னிலை யொருமை பன்மையொடு முடிதலும் அன்னவன்றிச் சிறு வழக்கினவாதலின் ஆண்டு வையாது ஈண்டு' வைத்தார் (கணேசையர், 2007:432)

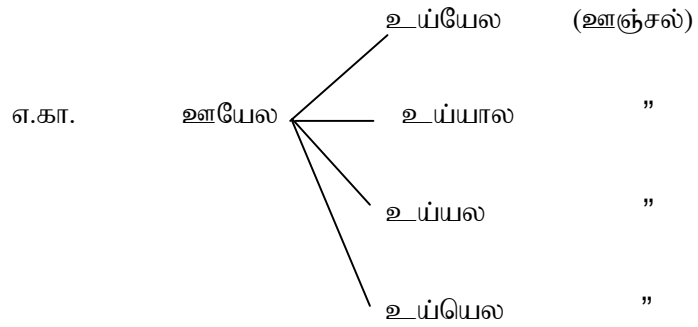
என்பதாகும். இத்தன்மையை வந்தாராம் ராம்கிருஷ்ணராவிடம் காண முடிவதில்லை.

3.2.2.3. எடுத்துக் காட்டுகளை விளக்கும் போக்கு

சேனாவரையர், தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கான எடுத்துக்காட்டுகளைத் தருகின்றார்; அவ்வெடுத்துக் காட்டுக்களுக்கான விளக்கம் தரவில்லை. வந்தாராம் ராம் கிருஷ்ணராவ், எடுத்துக்காட்டுகளுக்கு விளக்கம் தருகின்றார்; அவ்விளக்கு முறைக்குக் காரணம் புணர்ச்சி நிலையே. ஏனெனில், பாலவியாகரணம் முழுமையும் புணர்ச்சி (சந்தி) குறித்த கருத்தியலே மேலோங்கி நிற்கின்றது. அக்கருத்தியலின் ஊடே பிற கருத்தியல்களைத் தேடும் போக்கு அமைகின்றது. இது, தொடரியலை வைத்துச் சொல்லியல் கூறுகளை இனங்காண்பதை ஒத்தது எனலாம்.

மேற்குறிக்கப்பட்ட கருத்தியல்கள் வழி ஒற்றுமையும் வேறுபாடும் காணப்படுகின்றதை அறிய முடிகின்றது. அவற்றைக் கீழ்வருவன சுட்டிக்காட்டும்.

1. எச்சவியலை இறுதி இயலாக அமைத்தலில் ஒருமித்தப் போக்கு.
2. புணர்ச்சி (சந்தி) என்ற நிலையில் ஒருமித்து நிற்கல்.
3. பாலவியாகரணத்தில் சில மெய்யெழுத்துக்களுக்கு மட்டும் பிறப்பிடம் கூறப்பட்டமை; தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார பிறப்புமுறையிலிருந்து மாறுபடல்.
4. புணர்ச்சி குறித்து விளக்கு முறையில் வேறுபடல்.
5. எழுத்தியல், சொல்லியல், யாப்பியல் ஆகியனவற்றின் விளக்கு முறையில் வேறுபடல்.
6. பாலவியாகரணம், காப்பியப் பாடுபொருளில் ஒன்றான திட்டுதல் (வசைமொழி) மரபை புதிய இலக்கணக் கூறாகக் கொண்டு விளக்கியமை.
7. பாலவியாகரண எழுத்தியல் கருத்தியலுள் புணர்ப்பு மட்டுமே மிகுதியாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. அவ்விதம் பேசுகின்ற நிலையில் வேறுபாடு காணல். அவ்வேறுபாடு தனித்த சொல்லுக்குள் நிகழும் மாற்றமாகும். இம்மாற்றம் ஊயேல, பய்யெத ஆயிரு சொற்களுக்கு மட்டும் நிகழ்வதும் (3); பொருள் மாற்றம் இன்மையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால், தமிழில் ஒரெழுத்து மாற்றம் பெற்றால் பொருளும் (மீன்-மின், முன்;

கண்-காண், காற்ற-கற்று) மாறுவதைக் காணலாம்.

8. தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் விடுபட்ட செய்திகளை இறுதி இயலில் தர, பாலவியாகரணம் அதனை மட்டுமின்றி வேறுசிலவற்றுக்கும் விளக்கம் தந்தமை வேறுபாட்டுடன் அமைகிறது.

9. தொல்காப்பிய மூல நூலில் சான்றுகள் இல்லை. ஆனால், உரை நூல்களில் உண்டு. பாலவியாகரண மூல நூலில் சான்றுகள் உண்டு. உரை நூல்களில் சான்றுகளும், அதற்கான விளக்கமுறையும் இடம்பெற்றுள்ளன.

10. கலைச்சொற் பயன்பாட்டில் தொல்காப்பியம் தனித்தமிழிலும்; பாலவியாகரணம் தெலுங்கு, சமசுக்கிருதம் முதலியனவற்றையும் கையாண்டுள்ளன.

இதன்வாயில், சின்யை சூரி சமசுக்கிருத மரபைப் பின்பற்றி இலக்கணம் புனைந்தாலும் தமிழ் மரபைப் பின்பற்றி பிரகீரணக பரிச்சேதம் எனும் இயல் அமைந்துள்ளார். இது, அமையக் காரணம் பிறப்புத் தமிழ் நாடாகவும், பணியாற்றிய சூழல் தமிழ்ச் சூழலாகவும், அமைந்துள்ளமை²¹ எனலாம்.

சான்றெண் விளக்கம்:

1. அப்பத்து இயல்களாவன: 1.சஞ்ஞா பரிச்சேதம் (எழுத்தியல் - The Chapter on Technical Terms), 2. சந்தி பரிச்சேதம் (புணரியல்-The Chapter on Morphophonemics), 3. தத்சம பரிச்சேதம் (வட சொல்லியல் - The Chapter on Sanskrit-/Prath:Krit-Equivalents), 4. ஆச்சிக பரிச்சேதம் (தூய தெலுங்குச் சொல்லியல் - The Chapter on Native Words), 5. காரக பரிச்சேதம் (வேற்றுமையியல் - The Chapter on Case Rules), 6. சமாச பரிச்சேதம் (தொகைச் சொல்லியல் - The Chapter on Compounds), 7. தத்தித பரிச்சேதம் (இரண்டாம் நிலை திரிசொல் (அ) பெயரொட்டு இயல் - The Chapter on Secondary Derivatives), 8. கிரியா பரிச்சேதம் (வினையியல் - The Chapter on Verbs), 9.

கிருதந்த பரிச்சேதம் (முதல்நிலை திரிசொல் (அ) வினையொட்டு இயல் - The Chapter on Primary Derivatives), 10. பிரகீர்ணக பரிச்சேதம் (எச்சவியல் - The Chapter on Miscellaneous Topics).

2. கிளவியாக்கம் முதலாக உரியியல் இறுதியாகவுள்ள இயல்களுள் உணர்த்துதற்கு இடமில்லையாற் கூறப்படாது எஞ்சி நின்ற சொல்லிலக்கணம் எல்லாவற்றையுந் தொகுத்துணர்த்துவது இவ்வியலாதலில் எச்சவியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. பத்துவகையெச்சம் உணர்த்தலால் எச்சவியல் எனப் பெயராயிற்றென்பாரு முளர். பலபொருட்டொகுதிக்கு இத்தொகுதியைச் சேர்ந்த ஒரு பொருளாற் பெயரிடுங்கால் அத்தொகுதியுள் தலைமையான பொருள் பற்றியோ பெரும்பான்மையான பொருள் பற்றியோ பெயரிடுதல் மரபு. அத்தகைய தலைமைப் பொருளாகவோ பெரும்பான்மைப் பொருளாகவோ இவ்வெச்சங்களைக் கொள்ளுதற் கில்லாமையாற் அவர் கூற்றுப் பொருந்தாது என்பர் சேனாவரையர் (க.வெள்ளைவாரணன், 2010:373).
3. சொல்லதிகாரத்தில் கிளவியாக்கம் முதல் உரியியல் ஈறாகவுள்ள எட்டு இயல்களில் சொல்லாது எஞ்சிய இலக்கணங்களைக் கூறுதலின் எச்சவியல் அப்பெயர் பெற்றது. பிரிநிலை, வினை முதலிய பத்துவகை யெச்சங்கள் கூறப் படுதலின் இவ்வியல் எச்சவியல் எனப்பட்டது என்பவரும் உண்டு. பத்துவகை யெச்சங்களின் இலக்கணங்களினும் பிற இலக்கணங்களே மிகுதியும் கூறப்படுதலின் அக்காரணம் பொருந்தாது. பெயர் வினைகளைப் பற்றிய செய்திகள் கிளவியாக்கத்திலும், பெயரைப் பற்றியன வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், உருபியல், பெயரியல் ஆகியவற்றிலும், வினையைப் பற்றியன வினையியலிலும், இடை உரிகளைப் பற்றியன அவ்வவ்வியல்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. அவ்வவ்வியல்களில் கூறப்பட வேண்டியவை விடுபட்டும் உள்ளன. விடுபட்டனவே எச்சவியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. அன்றியும் எச்சவியலிலும் கூறுதற்கியாது விடுபட்டனவும் இவ்வியலிற் கூறப்பட்டுள்ளன (ஆ.சிலிங்கனார், 1988:ix).

4. இது தொடர்பு படலம் ஆகும். பிரகீர்ணகம் என்பது அனைத்து இடங்களிலும் பரவி வழங்குவது; விரிவானது; முன்பு கூறப்பட்ட ஒன்பது படலங்களுக்கும் தொடர்புள்ளவற்றை எடுத்துரைப்பது. இவ்விளக்கம் புலுசு வேங்கட ரமணய்ய காரியின் மொழிபெயர்ப்பு உரையாகும். இதனை மொழிபெயர்ப்பு செய்தவர் சி. சாவித்ரி ஆவார். இனி, புலுசு வேங்கடரமணய்யகாரி உரையின் நேரடி எழுத்துப் பெயர்ப்பு வருமாறு:

ப்ரகீர்ணக பரிச்சேத³மு - ப்ரகீர்ண மநCகா³ நந்தC ஜல்லCபீ³நதீ³, விஸா²ல மைநதீ³ வெநுகC ஜெப்பCபீ³ந பரிச்சேத³முல கந்நிண்டிகிநி ஸம்ப3ந்தி4ஞ்சி3 விஷயமுலநு விவரிஞ்சு க்ரந்த2பா4க3மு ப்ரகீர்ணக பரிச்சேத3மு (லகுமக ஸஹிதமு ப.323)

5. நேமிநாதம் - 1. மொழியாக்க மரபு 2. வேற்றுமை மரபு, 3. உருபு மயங்கியல் 4. விளி மரபு 5. பெயர் மரபு, 6. வினை மரபு, 7. இடைச்சொல் மரபு, 8. உரிச்சொல் மரபு, 9. எச்ச மரபு.
6. சுவாமிநாதம் - 1. பெயர் மரபு, 2. வினை மரபு, 3. எச்ச மரபு
7. உத்தமம் என்பதற்கு, “உயிர் ஈறு மூன்று எழுத்துக்களுக்குக் குறைவில்லாமல் உள்ள சொற்களில் இறுதியாக வருகிற உயிர் எழுத்து உத்தமம் எனப்படும்” என விளக்கமளிப்பார் சி. சாவித்ரி. இதன்படி உத்தம எழுத்திற்கு (இரு,இலு,டு³) முன் உள்ள ஏகாரத்திற்கு குறில் விரவி வரும் (பிர.2) எனச் சுட்டிச் செல்வார் சின்யை சூரி.

எ.டு. நல்லேரு - நல்லெரு

பல்லேரு - பல்லெரு

8. லோபம் என்பதற்குத் தமிழில் கெடுதல் எனப்படும். இப்பகுதியில் இரு சூத்திரங்களில் கெடுதல் புணர்ப்புக் குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவை: 1.

மொழிக்கு இறுதியில் கூட்டெழுத்து அல்லாத நு,ரு,லுவின் உகரம் கெடுதல் (16),

2. சொல்லிடையில் உகரம் தவிர்த்த பிற உயிரெழுத்துகள் கெடுதல் (18) என்பன.

எ-டு: 1. ராமுலு - ராமுல்
வநமுலு - வநமுல்
2. கலிகி - கல்கி
முலிகி - முல்கி.

9. அப்ரவ்ருந்தி – விதிக்கப்பட்ட இலக்கணவிதி நடைபெறாமல் போதல் (சி.சாவித்ரி).
இரட்டித்து வரும் மொழி உயிரொடு மெய்யெழுத்துக்குக் கெடுதல் என்பது கிடையாது (9) எனக் கூறி நிற்பார் சின்னய சூரி.

எ-டு: அற்று + எத்தெ – அர்றெத்தை

இவ்வெடுத்துக் காட்டில் 'அற்று + எத்தெ' என்பது அர்றெத்த என்றாகின்றது. ஆனால், தமிழில் 'ற்' என்ற மெய்யும் அடுத்து 'ற' கரமும் வந்தால் ஒரே ஒலிப்பு முறையே வரும். தெலுங்கில் ற்-ர் என மாறி ஒலிப்பது சிந்தனைக்கு உரியதாகிறது.

10. பஹு^௭ளம் என்பதற்குத் தமிழில் திரிபு (விகாரம்) எனக் குறிப்பார் சி. சாவித்ரி.

11. ப்ரவ்ருத்தி என்பதற்கு விதிக்கப்பட்ட இலக்கண விதிக்கு உட்பட்டு நடப்பது என பொருளுரைப்பார் சி. சாவித்ரி.

12. விபா^௪ஷ என்பதற்கு, விதிக்கப்பட்ட இலக்கணக் கோட்பாடுகள் ஒருமுறை நடப்பதும் ஒருமுறை நடக்காமல் போவதும் ஆகுமென்பார் சி.சாவித்ரி.

13. அந்ய கார்ய ப்ரவ்ருத்தி என்பதற்கு, புணர்ச்சியின் போது விதிக்கப்பட்ட விதிக்கு உட்படாததும் வேறொரு விதியைக்கொண்டு முடிதலும் என்பார் சி. சாவித்ரி.

14. இத்தன்மையைத் தொல்காப்பியர் 'நெடுமுதல் குறுகும்' என்பார்.

எ.டு: நீ - நின்
தான் - தன்
யான் - என்

15. அப்பகுப்பாவன: 1. செய்யுள் ஒழிபுகள் (1. நால் வகைச் சொற்கள் - Four kind of words (1-7), 2. பொருள்கோள் - catenation in versification (8-13) 3. கிளவியாக்க ஒழிபுகள் (26,46,47-52,64,65), 4. பெயரியல் வினையியல் ஒழிபுகள் (24,14,15,27-30,16-18,20,31,32,23,28) 5. வினையியல் ஒழிபுகள் (33,54,55,61), 6. வினையியல் இடையியல் ஒழிபுகள் (34-44), 7. இடையியல் ஒழிபுகள் (59,60) 8. பிற ஒழிபுகள் (53,56,57,58,62,63), 9. புறனடை (64-67) என்பனவாகும்.
16. இது தெலுங்குப் பேராசிரியர் சி. சாவித்ரி அவர்களிடம் கலந்துரையாடியபோது பெறப்பட்ட கருத்தாகும். இது குறித்த செய்தி (எதுகை, மோனை) அப்பகவீயத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளதெனவும் குறிப்பிட்டுச் சென்றார்.
17. 1. இளம்பூரணர், 2. சேனாவரையர், 3. நச்சினார்க்கினியர், 4. தெய்வச்சிலையார், 5. கல்லாடர்.
18. 1. கல்லூரி வேங்கடராம ஸாஸ்த்ரி - பாலவ்யாகரண குப்தார்த பிரகாஸிகா (1908) 2. தூசி ராமமூர்த்தி ஸாஸ்த்ரி - சாரங்க சர்வஸ்வ பேடிக (1936), 3. புளுசு வேங்கட ரமணய்ய காரி - லகுடிக ஸஹிதமு (1947), 4. வஜ்ஜல சினஸ்தாராம ஸ்வாமி ஸாஸ்த்ரி - சஞ்சீவனி வ்யாக்ய (1951), 5. வஜ்ஜல சினஸ்தாராம ஸ்வாமி ஸாஸ்த்ரி பாலவ்யாகரண தோத்யோதமு (1959), 6. துவ்வூரி வேங்கட ராம ஸாஸ்த்ரி - ரமணியம் (1964), 7. வந்தாராம் ராம்கிருஷ்ணராவு - பாலவ்யாகரண கண்டாபதமு (1970), 8. சந்தானமு சூரிய நாராயண ஸாஸ்த்ரி - பாலவ்யாகரண விவ்ருதி (1970), 9. பொட்டுப் பள்ளி புருஷோத்தமு - பாலவ்யாகரணமு விகாஸ வியாக்ய (1977).
19. 1. சஞ்ஞா பரிச்சேதமு 2. சந்தி பரிச்சேதமு, 3. தத்சம பரிச்சேதமு 4. ஆச்சிக பரிச்சேதமு 5. காரக பரிச்சேதமு 6. சமாச பரிச்சேதமு 7. தத்தித பரிச்சேதமு 8. சமசுக்கிருத தத்திதமு 9. கிரியா - சமசுக்கிருதம் 10. கிரியா - தெலுங்கு 11. கிருதந்த பரிச்சேமு 12. சமசுக்கிருத கிருதந்தமு என்பனவாகும்.

20. கிளவியாக்க முதலாக உரியிய லிறுதியாகக் கிடந்த ஒத்துக்களுள் உணர்த்துதற்
கிடமின்மையான உணர்த்தப்படாது எஞ்சி நின்ற சொல்லிலக்கண மெல்லாந்
தொகுத்துணர்த்திய வெடுத்துக் கொண்டார். அதனான் இவ்வோத்து
எச்சவியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று (ப.275)

21. Paravastu Chinnayasuri (Telugu :పరవస్తు చిన్నయ సూరి
;1807-1861) is a well-known Telugu Writer. He was born IN 1807 in Perambur
at Chengalpattu district and died in 1861. Suri was the son of Venkata Rangayya
a Vaishnavite Scholar. He worked as a telugu teacher at Pachaiyappa's college
in Madras. He also worked as a law scholar for the Supreme Court of East India
Company. He was Pundit in Sanskrit, Telugu, Prakrit and Dravida (Tamil)
languages (Wikaipeida).

துணை நின்றன

தமிழ்

1. அகத்தியலிங்கம் ச., தமிழ்மொழி அமைப்பியல், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம், தி.ச.2008 (மு.ப.)
2. அகத்தியலிங்கம் ச., முருகையன்.க., தொல்காப்பிய மொழியியல், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1972 (மு.ப.)
3. அறவேந்தன் இரா., சமூக வரலாற்றியல் நோக்கில் தமிழும் தெலுங்கும், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில், திச.2008 (மு.ப.)
4. இளங்குமரன் இரா.(பதி.), தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், இளம்பூரணம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை
5., சேனாவரையம்,
6., நச்சினார்க்கினியம்,
7., தெய்வச்சிலையம்,
8., கல்லாடம் ,
9. இராசாராம் ச., இலக்கணவியல் மீக்கோட்பாடும் கோட்பாடுகளும், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில். 2010 (மு.ப.)

10. கணேசையர் (பதி.), தொல்காப்பியம் சொல்லதிகார மூலமும் சேனாவரையருரையும், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2007 (இ.ப.).
11. கழக வெளியீடு, தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரம் சேனாவரையருரை, திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை, 2001 (16ஆம் பதி.)
12. கிரிபிரகாஷ், டி.எஸ்., ஆனந்தகுமார்.பா., தெலுங்கு இலக்கிய வரலாறு, பார்த்திபன் பதிப்பகம், மதுரை, 1987.
13. கோதண்டராமன் பொன்., இலக்கணக் கலைக்களஞ்சியம், பாரிநிலையம், சென்னை, 1965(மு.ப.)
14. கோபாலையர் தி.வே., தமிழ் இலக்கணப் பேரகராதி (8-6), தமிழ்மண்பதிப்பகம், சென்னை, 2005.
15. சாவித்ரி சி. (மொ.ஆ.)ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி, அச்சிடப்பெறாத ஏடு.
16. , தெலுங்கு இலக்கண வரலாறு,
17. “தொல்காப்பியம் - பாலவ்யாகரணம்: ஓர் ஒப்பீடு”, ஒப்புநோக்கில் இலக்கிய இலக்கணங்கள், நியூவிசன் வெளியீட்டகம், தஞ்சாவூர், 2006 (மு.ப.).
18., பாலவ்யாகரணம், அச்சிடப் பெறாத ஏடு.
19. சாந்தி சாதனா, வைணவ உரைநடை வரலாற்றுமுறைத் தமிழ்ப் பேரகராதி (வ), சாந்தி சாதனா, சென்னை, 2000 (மு.ப.).
20. சுப்பிரமணியன் ச.வே., (பதி.), தமிழ் இலக்கண நூல்கள் (மூலம் முழுவதும் - குறிப்பு விளக்கங்களுடன், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், தமிழூர், 24 மார்ச்சு 2007 (மு.ப.)
21. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி பி.சா., தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரக் குறிப்பு, தெப்பக்குளம், திருச்சினோ போலி.
22. சிவலிங்கனார் ஆ. (பதி.), தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் (உரைவளம்) எச்சவியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, தி.ச.1988 (மு.ப.)
23. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, ஏப்பிரல் 2002.

24. தேவநேயப் பாவாணர், உயர்தரக் கட்டுரை இலக்கணம் (2), தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை, 2007 (மு.ப.)
25. மோகன். இரா., சொக்கலிங்கம்.ந. 2003 உரை மரபுகள், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை.
26. வெள்ளைவாரணன்.க., தொல்காப்பியம் - நன்னூல் சொல்லதிகாரம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், சூன் 2010 (ம.அ.)
27. வேங்கடராஜீலு ரெட்டியார். வே., தென்மொழிகள் (1), எஸ். வாஸன் கம்பெனி, மதராஸ், 1960 (மு.ப.).

தெலுங்கு

28. உமா.பி. (உரை)., பாலவ்யாகரணமு, ஸ்ரீபரவஸ்து சின்னய சூரி ப்ரணீதமு தீபிகா வ்யாக்ய ஸஹிதமு, புல்லூரி உமே ராஜாதாநி களாஸால, மத்ராஸ்.
29. தூசி ராமமூர்த்தி ஸாஸ்த்ரி, பாலவ்யாகரணமு (பாலவ்யாகரண ஸாரஸ்ய ஸர்வஸ்வ பேடிகயநு டிகதோகூடிநதி), வாவிஸ்ல ராமஸ்வாமி ஸாஸ்த்ரிலு அண்ட் ஸன்ஸ், மெட்ராஸ், 1967.
30. பரவஸ்து சின்னயசூரி, பாலவ்யாகரணமு, பாலஸரஸ்வதி புக் டிபோ, மத்ராசு, 1994 (8ஆம் பதி.), 1972 (மு.ப.)
31. புலுசு வேங்கட ரமணய்யகாரி, லகூடிக ஸஹிதமு, வாவிஸ்ல ராமஸ்வாமி ஸாஸ்த்ரிலு அண்ட்ஸன்ஸ், வாரி சேப்ரகடிதம, 1965 (பதி.).
32. பொட்டுப்பல்லி புருஷோத்தமு, பாலவ்யாகரணமு (விகாஸ வ்யாக்ய ஸஹிதமு), ஸ்டூடெண்ட்ஸ் ப்ரண்ட்ஸ், குண்டூரு, 1977
33. மூலகடிக கேதனா, ஆந்திர பாச பூசணம், வாவிஸ்ல ராமஸ்வாமி ஸாஸ்த்ரிலு அண்ட்ஸன்ஸ், வாரி சேப்ரகடிதம, 1949.
34. ராவூரி தொரஸாமி ஸர்ம, அப்பகவீய பாவப்ரகாஸிக, த்ரிவேணி பப்ளிஷர்ஸ் ப்ரேவேட் லிமிடேட், மசீலிபட்டினம், 1985.
35. வந்தராம் ராம்க்ருஷ்ணராவு, பாலவ்யாகரண கண்டாபதமு, விஸாலாந்த்ர பப்ளிஸிஸ் ஹெஷஸ், ஹைதரபாத், 1998.
36. வஜ்ஜல சீனசீதாராமஸ்வாமி ஸாஸ்த்ரி, பாலவ்யாகரண தோத்யோதமு, ஆந்த்ர ப்ரதேஸ் ஸாஹித்ய அகடாமி, ஹைதரபாத், 1977.

37. வாரணாஸி வேங்கடேஸ்வரலு, லங்கா லக்ஷ்மி நரஸிம் ஹஸர்மி ஆந்த்ரோபந்யா பாகுலு, பரவஸ்து சின்னய சூரி ப்ரணிதமு, நுகம போதிந் வ்யாக்யந ஸஹிதமு, டெக்நிகல் பப்ளிஷர்ஸ், எட்யுகேஷ நல் பப்ளிஸர்ஸ், 28 குண்டூரு, 1988.

ஆங்கிலம்

38. Albert D., Tolkappiyam Phonology and Morphology (An English translation), Internationals Institute of Tamil Studies, Madras, July 1985 (1st Edi.).
39. Subrahmanyam, P.S., Bala: vyakaraNa:mu, Tiruvananthapuram.
40. Venugopal Reddy.R., “Tolkappiyam-Balaviyakaranam- A Comparison”, Origin and Development of Grammatical works in Dravidian Languages (National Seminar Abstracts), Potti Sreeramamulu Telugu University, Hyderabad.
41. <http://en.wikipedia.org/wisa:/Paravastu-Chinnayya-Soori>.